

DANIËLLA KREEG OP HAAR 45^E EEN ZOON

"Dit kastje hangt in Jeannées kamer, er staan en hangen spulletjes in waar we een herinnering aan hebben."

*"Als ik hoor over
een miskraam, kan ik
alleen maar denken*

**WAT
HEBBEN
WIJ EEN
GELUK
GEHAD"**

Acht jaar duurde het voordat Daniëlla van den Nouwland (46) voor het eerst moeder werd. Rond haar 43e legde ze zich erbij neer dat er nooit een tweede zou komen. En toen kwam er tóch nog een kind: haar zoon Yves werd vorig jaar geboren.

Interview: Christien Jansen. Fotografie: Bernice van Wissen

“Het was Kerstavond 2013. Ik had uitgebreid gekookt voor twaalf man en na het eten gingen we met z’n allen naar de kerk, waar onze achtjarige dochter Jeannée Maria speelde in het kerstspel. We hadden een prachtig uitzicht op het stalletje en daar was ze: ons mooie meisje, ze zag er zo lief uit met dat sluiertje om haar gezicht. Ze boog zich over de kribbe om de pop eruit te pakken en op dat moment moest ik vreselijk huilen. Heel gênant, ik kon bijna niet meer stoppen. Daar, in die donkere kerk voelde ik zó sterk: hadden we maar nóg een kind gekregen, was er maar nog een broertje of zusje voor haar gekomen. Maar over drie maanden zou ik 45 worden, dat ging dus echt niet meer gebeuren.”

Je zit te kletsen

“Vorig jaar februari hoorde ik een vrouw op de sportschool vertellen dat ze het zo vervelend vond om zwanger te zijn. Ik dacht terug aan mijn eigen zwangerschap en dacht: o ja, dat had ik ook. En meteen daarna: wat zeur je nou, het zou toch heerlijk zijn om nog een tweede te krijgen – hé, ik had toch allang ongesteld moeten worden? Ach, het zal wel het begin van de overgang zijn. Thuis googelde ik nog even en daar stond: ‘Overgang of toch zwanger?’ Toen ik de volgende dag nog steeds niet ongesteld was, zei ik dat tegen Maurice, mijn man, maar hij zei: ‘Ach, welnee joh, je zit te kletsen.’ We gingen allebei naar ons werk, maar toen ik daar voor de derde keer bedankte voor de koffie – normaal gesproken drink ik zo’n vijftien cappuccino’s op een dag – zei mijn collega: ‘Zeg, je bent toch niet zwanger?’ Ik haalde toch maar even een test en... geen twijfel mogelijk. Zwanger! Duizend gedachten schoten door mijn hoofd. Jeetje! Hoe gaan we dit doen? En meteen daarna: ja, te gek! Maar ook: ziele wel. Want diep vanbinnen had ik altijd al het gevoel dat er nóg een kind voor ons was, ook al was alle hoop vervlogen en leek het onmogelijk. Ik rekende terug en besepte dat ik op die bewuste Kerstavond zwanger moest zijn geraakt. Met de test nog in mijn handen liep ik naar mijn bureau. Ik ging zitten en zei: ‘Ik ben echt zwanger.’ En zo wisten mijn collega’s het nog eerder dan mijn man. Ik belde meteen naar de zaak waar Maurice aan het werk was. Toen ik hem te pakken had en

vertelde dat hij opnieuw vader zou worden, kon hij het bijna niet geloven, maar vrijwel direct zei hij: ‘Prima, laat maar komen.’ Wij zijn behoorlijk relaxed met kinderen. Je ziet weleens gezinnen waar alles moet wijken voor de kinderen, zo zijn wij niet. Zoals Maurice altijd zegt: de kinderen komen in óns leven. Na ons gesprek heb ik het ziekenhuis gebeld voor een afspraak. We konden meteen terecht.”

Wacht eerst maar eens af

“Opgewekt zaten we bij de gynaecoloog, maar zij was een stuk minder enthousiast en zei meteen: ‘Laten we eerst de eerste drie maanden maar eens afwachten. Als je op deze leeftijd zwanger wordt, gaat het heel vaak mis en is er een grotere kans op een kind met een handicap.’ Omdat Maurice en ik allebei zeker wilden weten dat

"DIEP VANBINNEN HAD IK ALTIJD HET GEVOEL DAT ER NÓG EEN KIND VOOR ONS WAS"

we, ook gezien onze leeftijd, geen gehandicapt kindje zouden krijgen, heb ik zowel een vlokcentest als een punctie gedaan. Al die tijd probeerde ik mijn emoties uit te schakelen, me niet te veel te hechten aan de baby. Continu was er de angst dat ik dit kind niet mocht houden, al probeerde ik uit alle macht die niet toe te laten. Ik ben mijn gynaecoloog er nog steeds dankbaar voor hoe ze hiermee is om gegaan en dat ze me duidelijk maakte dat de kans dat het niet goed zou gaan, heel groot was. Als ik soms ook hoor dat iemand een miskraam heeft gehad, kan ik alleen maar denken: wat hebben wij een geluk gehad. Toen alle testen achter de rug waren en alles goed bleek, hoorde ik dat we een zoon zouden krijgen. Een jongen! Ik kon het bijna niet geloven, moest er zelfs even aan wennen. Maar dat ik nog een kind, een zoon heb gekregen, is het mooiste wat me is overkomen. Ik kon maar één kind krijgen, Jeannée was mijn alles en ik kon me niet voorstellen dat ik nog zo veel liefde zou hebben voor

een kind. Maar dat kan dus wel, je hart wordt gewoon twee keer zo groot.”

Hij moest komen

“De bevalling duurde zeventien uur, maar verliep prima. En toen was hij daar! Yves, geboren op de dag van de vrede. Voor zijn komst waren we ondernemers met een dochter, nu zijn we toch meer een gezin. We zijn vaker thuis met z’n allen en daar is Jeannée ook blij mee. Door een zenuwbeschadiging heb ik vaak veel pijn, maar Yves slaapt me erdoorheen. Waar ik wel voor waak, is dat de oudste niet als oppas wordt ingezet. Ik regel altijd oppas, dan zit Yves lekker in de box en speelt de oppas met de oudste. Ook zorgen Maurice en ik ervoor dat we regelmatig apart iets met Jeannée ondernemen. Het duurde acht jaar voordat ik zwanger was van haar en we hadden er ook vrede mee gehad als er geen kinderen meer waren gekomen. Dan was dat blijkbaar niet voorbestemd, we zijn ook nooit gaan dokteren. Maar wát een cadeau dat deze lieve, mooie en prachtige kinderen wél bij ons mochten komen. Dat realiseren we ons elke dag.”

Dat zien we dan wel weer

“Realiseer je je dat jij straks de oudste bent op het schoolplein?”, wordt er vaak tegen me gezegd. Nou, dat ben ik nu ook al, ik weet niet beter. Ik heb een vriendin met een zoon van 26. Laatst nam hij haar mee uit eten en toen dacht ik: als Yves zo oud is en hij wil iets met mij doen, dan loop ik misschien wel achter een rollator. Maar ach, dat zien we dan wel. Wel beseft ik dat er een kans bestaat dat ik mijn kleinkinderen niet meemaak. Als ik daar aan denk, kan ik wel verdrietig worden. Maar er zijn zo veel mensen die het niet gegund is lang te leven, dus wat zeur ik. Misschien word ik wel honderd en maak ik het allemaal nog mee.”

De kans dat een vrouw van 45 spontaan zwanger wordt, is minder dan 5%. De kans om de baby vervolgens te verliezen door een miskraam is ongeveer 20%. De kans op het syndroom van Down is ongeveer 6%. (Bron: AMC)